

Дијалог у којем најшира јавност, од краља до просјака, треба председнику државе Александру Вучићу да саопштава своје предлоге решења за Косово изгледа као позив за наступ пред једночланим жиријем.

Свој предлог председник није изнео, остављајући нам да стрепимо или се веселимо – како ко, само уопштена места без конкретних одговора.

Шта се десило од јуче да косовско питање мора да се реши данас?

По ком критеријуму ће оцењивати предлоге а да то није његова лична воља?

Колику ће тежину имати и како ће се измерити глас Срба са Косова, који ће непосредно на својој кожи осетити то решење, а о чему није било речи у изборима?

Зашто није позвао на дијалог како најбрже и најбоље помоћи Србима на Косову у свакодневном преживљавању – посао, лечење, безбедност...

Да ли прихвата да творци решења живе неколико година на Косову као обични Срби?

Како ће приволети косовске Албанце да се придржавају споразума са тим решењем, ако то не чине ни са Бриселским?

Да ли ће споразум предвиђати да Србија добије новац за неке уступке? Да не буде сутра: што се Срби жалите када сте продали Косово.

Да ли ће се одржати референдум о решењу за Косово, што подразумева свака озбиљнија промена садржаја Устава?

Да ли ће се такав референдум одржати заједно са евентуалним парламентарним изборима како би се лакше прогурао?

Зашто није свој предлог упутио Влади, која утврђује и води политику?

Одговори ће, верујем, стићи тек са председниковим потписом на решење којим ће озваничити своје схватање реалности, митова, земаљске и небеске Србије, о чему говори заједно са позивом на дијалог.

Председник признаје да је као млађи правио грешке, мада се, парадоксално, хвали да нема више личних политичких амбиција јер их је остварио у садашњим али и деведесетим годинама. Ни ово сад са позивом није почело добро.

(Аутор је новинар у Београду)